trează o acurateţe care vădeşte o evoluţie binevenită a actorului.

O reuşită — interpretarea Victoriei Dinu în Agnès. Actriţa a subliniat cu atenţie limita între inocenţa ei, aşa cum o crede Arnolf, şi cea reală. De-a lungul desfăşurării rolului, simţim că ascunde ceva în întîlnirile cu tutorele său şi se oferă cu o frumoasă sinceritate lui Horaţiu. Nuanţata caracterizare a personajului şi variaţia mijloacelor (scena citirii maximelor e o dovadă) fac din acest rol un succes al interpretei. Gh. Marinescu în Alain aduce un firesc şi un umor plăcut, în timp ce Ica Molin nu are aceeaşi spontaneitate, dînd deseori impresia de reticenţă. D. Atanasiu şi E. Petrescu, în Horaţiu şi respectiv Crisald, se limitează la o recitare corectă a textului, necomunicînd nimic deosebit. În general, însă, spectacolul, din punct de vedere actoricesc, este sobru şi de bun-gust.

Reprezentarea lui Molière este totdeauna binevenită pe scenele noastre. În repertoriul Teatrului „Barbu Delavrancea", *Şcoala nevestelor* reprezintă un punct de cultură cîştigat, care, dincolo de unele neîmpliniri, interesează spectatorii.

G. B.

Ion Dichiseanu (Julien) şi Rodica Tapalagă (Colombe)

„COLOMBE"

de JEAN ANOUILH
la Teatrul „C. I. Nottara"

Regia: Sanda Manu. Decoruri: Mircea Marosin. Costume: Olga Scorţeanu. Distribuţia: Natasa Alexandra (Doamna Alexandra), Marieta Rareş (Doamna Georges), Rodica Tapalagă şi Elena Caragiu (Colombe), Aurel Fogalschi (Emil Robinet), Constantin Brezeanu (Du Bartas), Val. Săndulescu (La Surette), Cristea Avram şi Ştefan Iordache (Armand), Mihai Heroveanu (Desfournettes), Ion Dichiseanu şi Alex. Drăgan (Julien), George Ţurcanu (Coaforul).

După *Ciocîrlia*, Teatrul „C. I. Nottara" ne prezintă o nouă piesă de Anouilh — *Colombe*. O continuitate utilă. Extinde cunoașterea universului de idei aduse în circuitul teatrului modern de unul din cei mai cu faimă dramaturgi contemporani. Elaborată în 1951, înscrisă de autorul ei, alături de *Valsul toreadorilor*, *Ardèle*, *Sărmanul Bitos*, în ciclul pieselor negre, mușcătoare, Colombe îl exprimă vădit pe Anouilh polemistul, care privește lumea cu un zîmbet amar, încercînd să acopere printr-o dantelă de butade și situații comice o dureroasă constatare: într-o lume despuiată de iluzii, de poezie, într-un mediu corupt și vicios, în care circulă exclusiv interesul, nu e loc pentru dragoste, pentru fericire. Acțiunea, proiectată la sfîrșitul secolului trecut, parodiază intenționat procedee, scheme ale teatrului parizian de bulevard. În *Colombe*, Anouilh comentează cu ironie, cu vervă satirică, moravurile lumii lui de azi. Alternînd necontenit rîsul cu lacrima, Anouilh schițează un protest, denunțînd cu vehemență și cruzime practicile sociale ale vremii — meschine, venale, triviale, mascate cu zîmbete de circumstanță, cu o falsă strălucire. Desigur, polemica din *Colombe* nu are suprafața și nici violența din piesele grave: *Antigona*, *Eurydice*, *Ciocîrlia*. Totuși, e suficient de categorică față de morala aservită banului, față de lumea care disprețuiește suveran sărăcia și unde ipocrizia, cinismul, setea de parvenire refuză orice drept de existență purității sufletești, dragostei adevărate, bunei credințe. Sub spuma de dantele, *Colombe* dezvăluie un adevăr amar despre existența umană ultragiată, care-și reclamă dreptul de a trăi plenar, căutînd în van Binele, Frumosul.

În personajul Julien, fiul „adoratei", celebrei actrițe Alexandra (undeva, parodie a marii Sarah Bernhardt) și soțul micuței florărese Colombe, se întrevede o aspirație spre libertate, spre o lume mai bună, mai pură, în care jurămîntul și credința în dragoste să nu fie josnic trădate. Pentru Julien, ca și pentru tatăl său, care s-a sinucis atunci cînd a fost trădat în sentimentele sale curate, viața e gravă, e serioasă. Julien condamnă ușurința cu care soția sa Colombe privește viața. El dorește să-i impună un ideal moral, credința în dragoste, într-o iubire pură și absolută, atotcuprinzătoare, ca aceea de mamă, de frate, de tovarăș. Ca în toate piesele lui Anouilh, refugiul în dragoste reprezintă o pavăză în fața urîțeniei din jur. Revine și aci unul din leit-motivele dramaturgiei lui Anouilh — elogiul copilăriei fericite, obsesia dragostei curate, care se poate întîlni numai în copilărie sau în moarte (*Eurydice*). Dar, totodată, Anouilh ironizează în Julien naivitatea lui, incompatibilă cu „știința de a trăi" a celorlalți, inocența, exclusivismul, intransigența față de principiile sale, retragerea într-o lume pură, pe care singur și-o construiește și care nu există. Sub aparența melodramei, finalul piesei relevă ceea ce este, în primul rînd, specific lui Anouilh: ironia subtilă, dar sarcastică. Anouilh ține să demonstreze că, într-o asemenea societate, omul e singur, dragostea e o înșelătorie, prietenia o iluzie, iar viciul triumfă. Mica florăreasă a pătruns în culisele teatrului și s-a transformat într-un mic animal de lux și de distracții ieftine. Julien a rămas singur și dezamăgit, nu mai găsește nici o punte de comunicare cu oamenii. Își consumă tristețea la reflexele palide ale imaginilor fericite de odinioară, amintindu-și prima întîlnire cu Colombe și marile ei jurăminte de veșnică credință. Anouilh s-a oprit însă la dezvăluirea unei zone, mai mult sau mai puțin inedite, de umanitate, în care pîlpîie setea de înnoire, de dragoste și puritate. Furia, revolta lui Julien împotriva corupției și a minciunii atribuie acestui personaj, dincolo de limitele viziunii lui Anouilh asupra cauzelor „urîtului" din lumea lui, o nobilă aureolă de demnitate umană.

O parte din substanța și trimiterile textului lui Anouilh au fost valorificate în spectacolul Teatrului „C. I. Nottara". Ultima, ca și prima scenă de dragoste dintre Julien și Colombe au relevat farmecul și complexitatea unor existențe tinere, pe care viața încă nu le-a mutilat. S-a impus din capul locului farmecul exuberanței unor iresponsabile și candide tinereți revoltate și integre. Aceste scene iradiază o anumită lumină și încheagă, pe schema unei banale melodrame, o atmosferă de poezie, de integritate și lirism. Reușita lor se datorește, de bună seamă, interpretării tinerilor actori și, în primul rînd, Rodicăi Tapalagă. Colombe a ei are o fermecătoare feminitate, o ingenuitate cînd disimulată, cînd autentică, redate cu un simț al măsurii și o cuceritoare expresivitate

Nataşa Alexandra (Doamna Alexandra) şi Aurel Rogalschi (Emil Robinet)

a mimicii şi gestului. Rodica Tapalagă a înţeles exact şi profund piesa şi subtextul personajului, tonurile şi semitonurile din teatrul lui Anouilh. Cu un refuz lucid al artificialului în joc, actriţa ne-a prezentat-o pe micuţa midinetă cu o „aureolă" de suavitate şi cruzime, mărturisind, cu o cinică candoare, surprinzătoarea-i uşurătate, dorinţa de a fi iubită, cucerită cu flori şi cadouri. Jocul partenerului său Ion Dichiseanu (Julien) a avut vibraţii grave, ridicînd personajul deasupra clişeului de soţ respins, rigid şi încornorat, atribuind zborurilor sale ridicole în fantezie şi visare într-o lume pură, dar inexistentă, o undă delicată de poezie şi de tristeţe. În Armand, Cristea Avram a schiţat, cu eleganţă şi dezinvoltură, imaginea unui băiat de banigata, uşuratic, răsfăţat de femei. Regizoarei Sanda Manu i-am fi cerut însă o mai acidă subliniere a ironiei, a umorului amar, existent în paginile piesei. Căci, aşa cum spune criticul Pierre de Boisdeffre, citind *Colombe*, „te grăbeşti să rîzi, ca să nu plîngi". În spectacol am fi dorit să apară mai nuanţat situaţiile „teatrului în teatru", mai fin reliefate detaliile care să sublinieze ironia autorului faţă de complicitatea acestei „lumi a teatrului", care mimează virtuţi şi sentimente, ascunzînd sub masca unei false străluciri o cabotină şi jalnică existenţă. În monoloagele biografice ale „adoratei" actriţe, în „patetica" legătură dintre ea şi poetul „adorat" (undeva, parodie a poetului Edmond Rostand), găsim semnificaţii mai amare şi trimiteri mai fin ironice. În rolul celebrei artiste, Nataşa Alexandra a impus un haz suculent, direct şi comunicativ, subliniind cu vervă, dar dozat, ridicolul unei frumuseţi descalificate. Poetul, plin de morgă ilară (totuşi membru al Academiei Franceze), a apărut în interpretarea lui Aurel Rogalschi, mai curînd ca un cabotin de duzină, optînd pentru soluţiile cele mai facile. Constantin Brezeanu (Du Bartas)

și Mihai Heroveanu (Desfournettes), care în ultimul timp au demonstrat cu succes o tendință de înnoire a mijloacelor lor de exprimare, au construit, de astă dată, cu mijloace de comic vechi, imaginea acestor două personaje. Cred că s-ar fi cerut mai pregnant reliefate subtextul micilor partituri „melodramatice", implicațiile ironice conținute embrionar în textul Cabinierei (Marieta Rareș) și al umilului funcționar La Surette (Val Săndulescu).

Decorul, pe care l-ai dori parodierea strălucirii false a unei lumi din mucava și flori artificiale, a contribuit, în viziunea lui Marosin, la prezentarea ușor trandafirie a unei piese negre. Spectacolul, cîștigînd mai multă virulență și strălucire, va confirma și mai mult valoarea unui text care circulă pe mai toate scenele lumii.

Valeria Ducea

OMUL CARE S-A TRANSFORMAT ÎN CÎINE

de OSVALDO DRAGÚN
la Teatrul „C. I. Nottara" (Studioul experimental)

Regia Andrei Șerban : POVESTE DESPRE UN ABCES, O NEVASTĂ ȘI DOI OAMENI. Distribuția : Ion Bog (Vînzătorul), Al. Bocăneț (Dentistul), Florin Măcelaru (Un copil, Un muncitor, Un trecător). DESPRE PANCHITO GONZALES, CARE S-A SIMȚIT VINOVAT DE EPIDEMIA DE CIUMĂ BUBONICĂ DIN AFRICA DE SUD. Distribuția : Al. Bocăneț (Panchito), Ion Bog (Patronul I, Telegraf, Licitator, Doctor, Secretar, Primar, Căpitan de vas, Negru, Unchiul cel bogat), Florin Măcelaru (Patron II. Telegraf, Licitator, Jurist, Savant, Marinar, Secretar, Vînzător de conserve). DESPRE OMUL CARE S-A TRANSFORMAT ÎN CÎINE. Distribuția : Florin Măcelaru (Omul-cîine), Al. Bocăneț, Ion Bog (Directorii de fabrică), Ruxandra Sireteanu (Nevasta — în toate trei piesele).

Găzduit de Teatrul „C. I. Nottara", în cadrul ciclului „Prietenii studioului experimental", spectacolul *Omul care s-a transformat în cîine* reunește trei tragicomedii ale argentineanului Osvaldo Dragún, în interpretarea și regia studenților Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale".

Autor tînăr, spirit răzvrătit, O. Dragún s-a consacrat unui teatru simplu, popular, de largă accesibilitate, dorind și reușind să stabilească o comunicare directă a ideilor sale cu sensibilitatea spectatorului. Născut în Argentina, în provincia Entre Rios, în anul 1929, O. Dragún a făcut parte, inițial, din cercurile dramatice de amatori din Buenos Aires. Prima lui piesă, *Marele duce a dispărut*, scrisă în 1947, nu s-a jucat încă. Abia în 1956 debutează, pe scena Teatrului popular independent „Fray Mocho", cu drama *Ciuma vine de la Melos*. În 1957 i se reprezintă *Túpac Amarú*, istoria unui descendent al incașilor peruvieni, care a fost ghilotinat de spanioli în 1780, după proclamarea sa ca suveran în Peru. În 1963, lui Dragún i s-a decernat premiul de teatru al concursului panamerican „Casa de Las Americas" pentru piesa într-un act *Miracol în Piața veche*. Intrarea lui Osvaldo Dragún în gruparea Teatrului „Fray Mocho" reprezintă adeziunea sa la o artă cetățenească, gestul înscriindu-se pe linia temelor și ideilor sociale și politice exprimate în piese. Teatru de avangardă, despovărat de încărcătura greoaie și inutilă a fastului scenic, „Fray Mocho" și-a trimis actorii să ducă mesajul teatrului nou în sate și orașe și chiar prin bîlciuri, jucînd pe o platformă de camion, în mijlocul publicului.

Cele trei tragicomedii care alcătuiesc spectacolul *Omul care s-a transformat în cîine*, împreună cu a patra, *Cei de la masa 10*, cunoscute sub titlul comun *Povestiri care merită să fie povestite* au